Почалось так: упився я
від перших власних строф похмілля.
Був тільки місяць дружбою
на мому з піснею весіллі.
Як сталось те, як задзвеніло,
сказать не вмів оцього вам би,
коли б так серце не горіло.
Так народились перші ямби.
Слова, не тесані в гамарні,[55]
слова, осріблені в вогні.
Складають радісні пісні
в весни заквітчаній друкарні.